

ಅಂಬರೀಷ್ ಅವರನ್ನು ಕಂಠೀರವ ಸ್ಟೇಡಿಯಂನಲ್ಲಿ ಗಾಜಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗೆ ನೋಡುವಾಗ ನಾನವರನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ನೋಡಿದ್ದ ಸನ್ನಿವೇಶ ನೆನಪಾಯಿತು. ಚಿತ್ರದುರ್ಗದಲ್ಲಿ 'ನಾಗರಹಾವು' ಚಿತ್ರದ ಶೂಟಿಂಗ್ ನಡೀತಿದ್ದ ದಿನಗಳು. ಜೋಗಿಮಟ್ಟಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನ ರೂಂನಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ರಂಗಯ್ಯನ ಬಾಗಿಲ ಹೊರಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಜನರ ಗುಂಪು, ಪೋಲೀಸರ ಕಾರು ವ್ಯಾನುಗಳನ್ನ ಕಂಡಿದ್ದೇ 'ಶೂಟಿಂಗ್ ನಡೀತಿದೆ' ಅಂದುಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪ್ಯಾಂಟಿನ ಬೆಲ್ಟ್ ಒಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಅದು ಕಾಣಿಸದಂತೆ ಮೇಲೆ ಷರ್ಟ್ ಎಳೆಕೊಂಡು ಗುಂಪಿನ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದೆ. ಗುಂಪಿನ ನಡುವೆ ಶೂಟಿಂಗ್ ತಯಾರಿ ನಡೀತಿತ್ತು. ರಿಫೈ ಕ್ಲರು ಟ್ರಾಲಿಗಳು ಸೆಟ್ ಮಾಡಿ ಅವರ ತಯಾರಿ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಗುಂಪಿನಲ್ಲೇ ಇನ್ನೊಂದು ಪುಟ್ಟ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪುಟ್ಟಣ್ಣನವರು ಎದ್ದು

ಬಂದು ಸಾಧಾರಣ ಎನ್ನುವಂತೆ ಇದ್ದ ಯುವಕನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಇನ್ನಾರೋ ಬೈಸಿಕಲ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಆ ಯುವಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾನು ಅಂಬರೀಷ್ ಅವರನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ನೋಡಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ - ಆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿದ್ದ ಯುವಕನೇ ಅಂಬರೀಷ್. ಅವರು ಅಂಬರೀಷ್ ಅಂತಲೋ, ಅವರು ಯಾವ ಪಾರ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅಂತಲೋ, ಮುಂದೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪಾಪುಲರ್ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಗುತ್ತೆ, ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಸ್ಟಾರ್ ಆದಮೇಲೆ ನಾನು ಅವರ ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನ ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅನ್ನೋ ಕನಸು

ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅವರ ಅಂತಿಮ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಾಗರದೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಬಂದ ಜನರನ್ನು ಕಂಡಾಗ, ಸಾಧಾರಣರಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನಾನುರಾಗಿಯಾದದ್ದರ ಹಿಂದಿನ ಮರ್ಮವೇನಿರಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉಂಟಾದರೂ ಅವರೊಂದಿಗಿನ ನನ್ನ ಒಡನಾಟವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಉತ್ತರ ಸರಳವಾಗೇ ಕಂಡಿತು. ಅಂಬರೀಷ್ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೇ ಹೇಳಿದರೂ ಅದು ಚರ್ಚಿತ ಚರ್ಚಣ ಅನ್ನಿಸದಿರದು, ಕಾರಣ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಗುಟ್ಟೆನ್ನುವ ಪದವನ್ನೇ ಅರಿಯದ ಅಂಬರೀಷ್ ಇಡೀ ನಾಡಿನ ಜನತೆಗೇ ಒಂದು ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ. ಅದೇ ಅವರ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಈ ಮಟ್ಟದ ಜನಾನುರಾಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಹೌದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಒಂದೆರಡು ಅವರ ಸ್ವಭಾವಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಮೊದಲ ನೋಟದ ಪ್ರೇಮ

ಆಗಾಗ ಅವರನ್ನ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವಾಗಿದ್ದು 'ಪಡುವಾರಳ್ಳಿ ಪಾಂಡವರು' ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ. ಆ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಖ್ಯಾತಿ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಆ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ನಾಯಕ ಅವರೇ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಎಂದೂ ತಾನು ಇತರರಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡವರಲ್ಲ. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತನೊಂದಿಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಸಲುಗೆಯನ್ನೇ ಹೊಸಬರಲ್ಲೂ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಬಳಗದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವ-ದೊಡ್ಡವ ಭೇದವೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಡ್ಡಿ ಪೇಟೆ ಎನ್ನುವ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಂಬರೀಷ್‌ರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಜೈಜಗದೀಶ್, ರಾಮಕೃಷ್ಣ, ಧೀರೇಂದ್ರ ಗೋಪಾಲ್, ಮುಸುರಿ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಹಿರಿಯರಾದ ಯೋಗಾನರಸಿಂಹ ಅಂಥವರೊಂದಿಗೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಇರಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತು. ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನರು ಒಂದೇ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ವಾಸ. ಅಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೆ. ಅವರು 'ರೀ' ಎಂದು ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕರೆಯುವುದಕ್ಕೂ 'ಲೋ' ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೂ ಅಂಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಆ ಸ್ವಭಾವ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಇರಸುಮುರುಸು ಉಂಟು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೆಲ ಕಾಲದ ನಂತರ ಅದೇ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ಬೇಗ ಆತ್ಮೀಯರಾಗಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಆತ್ಮೀಯತೆ ಬೆಳೆಯಲು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸಮಯ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಂಬರೀಷ್‌ರವರು ಮೊದಲ ಭೇಟಿಯಲ್ಲೇ ಆಪ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು, Love at first sight ಅನ್ನೋ ರೀತಿ.

ಇನ್ನು ಅವರ ಕಾರೋಡಿಸುವ ಹುಚ್ಚು. 'ಪಡುವಾರಳ್ಳಿ ಪಾಂಡವರು' ಚಿತ್ರೀಕರಣ ಮುಗಿದು ಡಬ್ಬಿಂಗ್ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಡಬ್ಬಿಂಗ್‌ಗಾಗಿ ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಕರೆಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮೊಬೈಲ್‌ಗಳು ಇಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲವರು ಯಾವ ನಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಾರೆನ್ನುವುದೇ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಕರೆತರಲು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಐದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರ ಕಪ್ಪು ಅಂಬಾಸಡರ್ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತೆವು. ಅವರು ಆ ಫೆಂಡು ಈ ಫೆಂಡು ಅಂದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮಾತಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮೈಸೂರು ಬಿಡೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತೂವರೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ತಲುಪೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೋಟೆಲ್‌ಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತವೆ, ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಡೋಣವೆಂದೆ. 'ಇಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಿದರೆ ಲೇಟ್ ಆಗುತ್ತೆ. ನಿನಗೆ ಊಟ ಕೊಡುತ್ತೀನಿ ನಡಿ' ಅಂದರು. ಆಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲುಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. 'ಇವತ್ತು ಉಪವಾಸ' ಅಂದುಕೊಂಡೆ.

ಊರು ದಾಟುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾರಿನ ವೇಗ ಮಿತಿ ಮೀರತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಸಿಂಗಲ್ ರೋಡು, ಅದೂ ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಟ್ರಾಫಿಕ್ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವರ ಪಕ್ಕದ ಸೀಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅದು ಇದೂ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಅವರ ಸ್ವೀಡ್ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾತೇ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳು ನಡುಗತೊಡಗಿ ಎರಡು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಸೀಟ್ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತೆ. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಬಸ್ಸೋ ಲಾರೀನೋ ಹಿಡಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.